

MARJAN VAN DEN BERG

Zo Sanne

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘En? Hoe bevalt het om een getrouwde vrouw te zijn?’ grapt Yvonne in de de eerste week van het nieuwe jaar door de telefoon.

‘Mmmmmmm. Matig,’ zegt Sanne. Ook deze avond is Rob weer laat. Er kwam een kort belletje. Druk, druk, druk. We zijn bezig met een speciaal project. Ik leg het je nog weleens uit. Reken maar niet op me, met eten.

‘En dat had ie wel eerder kunnen vertellen,’ zegt ze tegen Yvonne. Die lacht.

‘Kind, je begint echt te klinken als een getrouwde vrouw! Zo eentje uit een tekening van Peter van Straaten!’ Dan moet Sanne ook lachen.

‘Misschien stel ik me ook wel aan. Maar die tijd in België was zo heerlijk. Zo lekker simpel. Zelf gesneden brood met boter en ham. De houtkachel, een glas wijn. Lange wandelingen en diepe gesprekken. Nu zijn we weer zo aan het rennen. Rob gaat al weg als het nog donker is en lang nadat het alweer donker is, komt hij een keer thuis. Niks an. Jak.’

‘Langzaam wordt het weer lichter. Echt waar. Kom maar een keertje bij ons eten. Blijf je lekker slapen en dan verwennen wij je met diepe gesprekken en wijn,’ belooft Yvonne.

‘Doe ik. We spreken gauw af.’

Ze sluit de duisternis buiten door de gordijnen dicht te doen en pakt een boek. Gedachteloos bladert ze. Zal ik even naar Wichard? Nee. Als Rob thuiskomt in een leeg huis, is dat ook niet erg attent van haar. Hier blijven maar. Ik heb geen hoofd voor dat boek. Al drie keer opnieuw begonnen en nog weet ik niet wie al die mensen zijn. Zal ik dan de televisie maar aanzetten? Halftien alweer. Waar blijft Rob toch?

Als de telefoon rinkelt, schrikt ze ervan.

‘Lieverd, met mij. Ik blijf hier slapen, want het wordt echt laat. Ik hoop dat je het niet erg vindt?’ Robs stem klinkt schuldbewust.

‘Hebben ze dan bedden op de redactie?’ vraagt Sanne verbaasd. Daar had ze hem nog nooit over gehoord.

‘Nee, nee. We zitten ergens anders. En er is een collega uitgevallen en nu vul ik zijn dienst op. Het is een beetje ingewikkeld. Ik leg het je nog weleens uit,’ zegt hij gehaast.

Sanne kan nu ook duidelijk andere stem-

men horen en vraagt: 'Ben je er morgenochtend dan? Of werk je dan ook?'

'Ik ben, denk ik, tegen tien thuis. Maar dan ben jij al naar de receptie, zeker? Ik wip daar wel even naar binnen. Dag, lieverd! Dag!'

Weg is hij. Sanne zit nog verwonderd naar de hoorn in haar hand te kijken.

'Ik wist wel dat het druk is op een krant, maar dat je daar vierentwintig uur per dag mee bezig kan zijn, had ik niet gedacht,' zegt ze hardop in de lege kamer. Dan kan ik nu net zo goed even naar de kantine gaan, besluit ze. Hazel springt meteen op, als ze haar schoenen aantrekt.

'Kom maar, lieverd. We gaan op pad,' zegt ze. Maar de kantine is leeg en donker. Dat ziet ze meteen als ze aan komt lopen. Er zijn in deze periode maar twee huisjes verhuurd; voor campinggasten is dit niet het ideale seizoen en er is ook geen groep schoolkinderen aanwezig in de grote boerderij. In de receptie is ook alles donker, maar bij Wichard ziet ze licht branden. Voorzichtig tikt ze tegen het raam, voordat ze de deur opendoet. Moortje schiet langs haar benen naar buiten.

'Hoi, mam. Kom je me gezelschap houden?' vraagt Wichard, die aan tafel zit met zijn lap-

top.

‘Ben je nog aan het werk?’ vraagt Sanne, terwijl ze hem een zoen op zijn wang geeft.

‘Plannen smeden. Toekomst en uitstippelen,’ zegt Wichard en hij wijst op zijn laptop, waarop ze ziet dat hij bezig is met een nieuw beleidsplan.

‘En de privéplannen?’ vraagt ze, terwijl ze haar jas uittrekt.

‘Hou maar op. Suzanne is het afgelopen weekend naar een studiebijeenkomst van de kerk geweest. Om haar ouders een plezier te doen. En daar is ze weer zo van in de war, dat ze huilend aan de telefoon hing,’ verzucht Wichard.

‘In de war van de inhoud? Of van iets anders?’

‘Nee, niet de inhoud, denk ik. Meer van het vertrouwde, van al die mensen die ze al jaren kent en met wie ze toch een hechte groep vormt. En dan overvalt haar weer het idee dat ze dat allemaal op moet geven,’ legt Wichard uit.

‘Ze kan daar toch gewoon mee doorgaan?’ vraagt Sanne verbaasd. Wichard schudt zijn hoofd.

‘Nee, als ze eenmaal de stap neemt om te

kiezen voor een leven met mij en Rinke, dan is ze daar niet langer welkom. Zo gaat dat nou eenmaal.'

'Wat vreselijk is dat toch,' zegt Sanne. Oprecht verdrietig wordt ze ervan. Wat Suzanne ook kiest, makkelijk zal het nooit worden.

'Wil je wat drinken, mam? Waar is Rob eigenlijk?'

'Doe maar een sapje. Rob is nog aan het werk. Hij belde dat hij niet thuis zou komen. Hij komt morgenochtend pas terug,' vertelt Sanne.

'Werken ze dan ook 's nachts aan de krant? Dat wist ik niet. 's Avonds ja, maar 's nachts?' zegt Wichard, terwijl hij in de keuken een glas vruchtensap inschenkt en voor zichzelf een biertje pakt.

'Ik heb dit ook nog nooit meegemaakt. Hij is de hele week al laat. Niks leuk. Hij is zwijgzaam ook. Doodmoe van die lange dagen.'

'Misschien zijn er veel zieken,' oppert Wichard. 'Je zit er toch niet over te piekeren, hè? Je vertrouwt hem toch wel?'

'Tuurlijk, joh!' lacht Sanne gemaakt luchtig.

Natuurlijk vertrouw ik hem, zei ze tegen Wi-chard. Maar de twijfel slaat toe als Rob iedere uitleg van zijn lange werktijden vermijdt. Geen tijd, te moe, nu even douchen, hè nee, geen gezeur over werk, hij wil er nu even niet aan denken.

Hij heeft een ander, denkt Sanne steeds vaker. Avond na avond is Rob weg. De ene keer komt hij laat thuis, de andere keer nog later.

‘Het is niet erg gezellig voor je, hè?’ vraagt hij op een avond, als hij naast haar op de bank uitgebreid zit te gapen.

‘Niet echt, nee,’ zegt Sanne eerlijk.

‘Ik kan er echt niets aan doen,’ zegt hij, terwijl hij op zijn horloge kijkt. ‘Vanavond ga ik vroeg naar bed, want ik wil om vier uur in de auto zitten.’

‘Om vier uur? In de nacht?’ Ze kijkt hem vol afgrijzen aan en Rob lacht.

‘We beginnen morgenochtend heel vroeg. Ik vertel het je allemaal wel. Echt waar,’ sust hij. Tegelijk staat hij op en zegt: ‘Ik scheer me vanavond vast, dan ben ik morgenochtend meteen weg.’ Sanne zwijgt en kijkt hem na. Mannen met een verhouding scheren zich vaker, heeft ze ooit gelezen. En ze douchen meer. Soms meteen als ze thuiskomen. Net

als Rob. Niet om even op te frissen, zoals hij dan roept, maar om de vreemde geurtjes van zich af te spoelen. Ze zucht van haar eigen gedachten. Een hoofd vol verdenkingen en akelige gedachten. Hoe kom ik daar van af? Confronteer hem ermee, zou Yvonne meteen zeggen. Vraag het gewoon. Maar als het onzin is? Zou hij dan niet gekwetst zijn? Ze zit die avond langer dan normaal voor de televisie en registreert absoluut niet waar ze naar kijkt. Sanne piekert. Tot haar hoofd er zeer van doet. En als ze eindelijk in bed kruipt, zorgt ze er voor Rob niet wakker te maken. Stel je voor dat hij tegen me aan gaat liggen. Ik kan dat op dit moment niet eens verdragen. Dan mag hij me eerst uitleggen wat hij al die tijd aan het doen is. Als ze de eerste haan in het dorp hoort kraaien, heeft ze nog steeds geen oog dichtgedaan, maar wel een plan.

Om halfvier gaat de wekker en door haar wimpers heen ziet Sanne hoe Rob de badkamer in loopt. Ze hoort het geluid van zijn tandenborstel en daarna de douche. Meteen springt ze haar bed uit, schiet in haar spijkerbroek en haar trui, trekt meteen een paar schone sokken aan en duikt net voordat Rob weer de slaapkamer inkomt onder het dek-

bed.

‘Dag, lieverd,’ zegt Rob. Hij geeft haar een kus op haar wang en ze kreunt slaperig, het dekbed stevig om haar hals vastklemmend. Als hij die trui ziet...! Rob is nog niet de deur uit of Sanne heeft haar schoenen al aan. Vlug pakt ze haar jas, ze fluit naar Hazel en loopt met de enthousiaste hond naar de parkeerplaats. Tot haar opluchting duikt Hazel meteen de bosjes in, dus daar hoeft ze zich voorlopig niet druk over te maken. Op de parkeerplaats wacht ze achter de heg, totdat ze de auto van Rob weg ziet rijden. Als hij eenmaal de hoek om is, rent ze naar haar auto, commandeert Hazel naar haar plaatsje in de achterbak en start de wagen.

Ze rijdt snel, maar blijft goed opletten. Waar is hij heen? Naar de snelweg via de kortste route? Gokken maar. Haar hart klopt in haar keel. Pas als ze op de snelweg de auto van Rob in de verte ziet rijden, haalt ze opgelucht adem. Ik heb hem. Nu volgen.

Even maar komt er een gedachte in haar hoofd op, die zegt: wat doe ik? Ik lijk wel gek. Maar dan drukt ze alle twijfel weg. Ik wil weten waar hij heen gaat. Ik wil dat gewoon weten. Ze schrikt op als ze ziet dat Rob een an-

dere afslag neemt dan hij normaal zou kiezen om naar de redactie te rijden. Het is nog lastig om hem ongemerkt te volgen, maar aan de andere kant zal Rob geen moment vermoeden dat ze achter hem aan rijdt. Dus waarom zou hij argwaan krijgen. Ze wordt wat rustiger nu; het nerveuze kloppen van de ader in haar nek neemt af.

Ze draait achter Rob aan een volksbuurt in en in de smalle straten met al die geparkeerde auto's is het moeilijk om hem in de gaten te blijven houden. Als ze ziet dat hij gaat inparkeeren, staat ze boven op haar rem en rijdt terug, naar een plekje waar ze haar auto in kan draaien. Gebukt achter het stuur kijkt ze toe hoe Rob de auto afsluit en een steegje inloopt tussen twee huizenblokken. Wat nu? Net als ze van plan is maar weer naar huis te gaan, komen er busjes aan van de politie. Van twee kanten sluiten ze de hele straat af. Er zijn arrestantenwagens bij en busjes vol met speciale agenten met helmen op en kogelvrije vesten aan. Stomverbaasd kijkt Sanne toe. Er is geen geluid, geen sirenes, niets. Naast haar stopt een busje met agenten, waardoor ze met geen mogelijkheid haar auto meer weg kan krijgen. Als er politieagenten uit de wagens